

РЕШЕНИЕ

№ 154

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

гр. Перник, 27 юни 2011 г.

Административен съд - Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на осми юни, две хиляди и единадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

**Членове: ЕМИЛИЯ ИВАНОВА
СЛАВА ГЕОРГИЕВА**

при секретаря Т.М. и в присъствието на прокурор Стефанова, като разгледа докладваното от съдията Станчев к.н.а.х.д. № 148 по описа за 2011 година на Административен съд - Перник, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по повод касационна жалба на Г.Й.С. ***, против решението на РС Радомир, постановено по нах дело № 517/2010 г. С обжалваното съдебно решение е потвърдено наказателно постановление № 1087/28.X.2010 г. на началник РУП Радомир, с което на касатора е наложено административно наказание по реда на чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП глоба в размер на 150 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец. В касационната жалба се излагат оплаквания за наличие на отменителни основания – противоречие с материално правни разпоредби и процесуални нарушения. Касационната жалба се поддържа от пълномощник, като се пледира за отмяна на съдебното решение и наказателното постановление и алтернативно за прилагане на “по-благоприятен” закон, съобразно измененията на ЗДвП от м. февруари 2011 г.

Ответникът по касационната жалба не взема становище.

Представителят на Окръжна прокуратура предлага да се остави в сила решението на районен съд като правилно.

Съдът, като обсъди доводите на страните във връзка с доказателствата по делото, прие следното.

Касационната жалба е процесуално допустима подадена от засегната от съдебния акт страна в законово установен срок.

Разгледана по същество е неоснователна.

Въззивният съд правилно е приел фактическата обстановка по делото, като я е възпроизвел в решението си. Единствения спорен въпрос е дали касатора е управлявал МПС със скоростта, посочена в АУАН или с тази, която установява свидетелят, допуснат и разпитан от РС по искане на жалбоподателя.

Касационният състав приема, че в тази насока са изложени подробни мотиви, даващи основание да се кредитират като правилни мотивите на районния съдия.

По отношение възражението за нарушено право на участие в процеса и

нарушено право на защита, за което пледира пълномощникът на касатора, съдът не го намира основателно и налагащо отмяната на съдебния акт и наказателното постановление. Съгласно нормата на чл. 61, ал. 2 от ЗАНН, съдът дава ход на делото е в случаите, когато жалбоподателят не е намерен на посочения от него адрес, какъвто е и конкретният правен казус. Най-сетне, предвид продължителния период от време от 29.XI.2010 г. (момента на подаване на жалбата) до провеждане на съдебното заседание (26.I.2011 г.), касаторът е имал възможност да организира адекватно защитата си, вкл., като ангажира процесуален представител. По изложените съображения, настоящият касационен състав приема, че при разглеждане на делото пред районния съд не са допуснати нарушения на разпоредбите, гарантиращи участието му в процеса. Пред настоящия състав не се представят доказателства установяващи допуснати грешки или неточности по призоваването на жалбоподателя.

Правилни са изводите на районен съд за установено от правна страна нарушение, което се санкционира единствено по реда на чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП. Безспорно е, че нарушението е извършено в “населено място”, за което по закон важи ограничение на скоростта от 50 км/ч. Освен необорения по доказателствената си същност АУАН, в тази връзка са обсъдени и показанията на разпитаните свидетели, за които няма основание да се предполага някаква заинтересованост, какъвто довод се развива от касатора, чрез негов представител. Липсата на процесуални нарушения от страна на въззивния съд, лишава оплакванията развити пред настоящия състав за непълнота на доказателствата, което не е касационно основание.

При тези изводи, касационният състав на Административен съд Перник намира, че решението е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Възражението, правено от пълномощника на касатора за приложимостта на по-благоприятен закон не се споделя и в тази част, съдът го намира за неоснователно. Възможно е материалното благосъстояние на касатора да му позволява да плаща високи глоби, но съдът няма основание да постъпва като АНО и да налага несъответно наказание за вмененото административно нарушение.

Ако размерът на глобата е по-нисък след законодателните промени, съдът ще приложи по-благоприятния закон като такъв съответстващ на разпоредбата на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН. Санкцията по чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, при приложимостта на § 11 от ПЗР ЗДвП, изм. 2011 г. предполага две наказания, които се налагат кумулативно. И двете наказания са с определен размер, което не дава възможност за самодейно определяне на размера на административното наказание.

Константно съдебната практика приема, че по-благоприятен закон е този, който предвижда за нарушителя по-леки административно-наказателни последици, респективно по-благоприятен режим. Прилагането на по-благоприятния закон се свързва с хипотезите, при които или се изключва наказуемостта на даден вид деяния, третирани дотогава като административни нарушения, или се предвижда по-леко по размер и вид наказание за деяния, които представляват административни нарушения и по-стария закон. Това е така с оглед разпоредбата на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН и доколкото наказателното постановление не е влязло в сила и е последвала различна нормативна разпоредба. Със ЗИДЗДвП /ДВ бр. 10/11 г./ санкциите определени от законодателя в разпоредбата на чл. 182 от Закона са изменени, като отпада кумулативно предвиденото дотогава административно наказание “лишаване от право да управлява МПС” и то се заличава, като се увеличава размера на

административно наказание “глоба”. Вносителят на законопроекта за изменение на закона в тази част, се мотивира по следния начин:

Анализите на пътнотранспортните произшествия сочат, че голяма част от тях са причинени от водачи, управлявали моторно превозно средство с превишена скорост. Административните наказания се налагат с цел да се предупреди и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред и се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани. Целта на предвидените изменения в административно наказателните разпоредби на закона е повишаване на ефективността на санкциите за извършените нарушения, което ще доведе до намаляване и предотвратяване на нарушенията. Идеята на вносителите на законопроекта – ПП “Герб”, в тази част, съпоставено с ноторен факт, че България е най бедната /икономически и социално/ страна от ЕС са за повишаване санкциите. Повишаване ефективността на санкциите, както е предложил вносителя на законопроекта, приет с парламентарно мнозинство от 41-во НС, не може и е недопустимо да се тълкува като предложение за по благоприятна санкционна политика. Независимо, че отпада кумулативно прилаганото наказание по чл. 13, ал. 1, б.”в” от ЗАНН, завишения размер на глобата, като икономически по неизгодна санкция, не предполага приложението на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН. Именно за това, съдът не намира основание за изменяне на решението на РС и на НП, както иска пълномощникът на жалбоподателя.

При извършената служебна проверка на обжалваното съдебно решение не се констатира процедурни нарушения, както и такива за незаконосъобразност, които да налагат отмяна на съдебния акт.

Във връзка с изложените съображения, съдът

Р Е Ш И

ОСТАВЯ В СИЛА решението на РС Радомир, постановено по нах дело № 517/2010 г.

Решението е окончателно.

Председател:/п/

Членове: 1./п/

2./п/